

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2024, č. j. X, ve věci starobního důchodu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Spornou otázkou bylo, jestli měl žalobce nárok na tzv. mimořádný hornický důchod, tj. dřívější důchodový věk z důvodu práce v kategorii I. AA URAN.
2. Soud se nárokem žalobce na hornický důchod zabýval ve věcech sp. zn. 72 Ad 8/2021 a 72 Ad 10/2022 a žaloby zamítl. Žalobce v přezkoumávaném správním řízení doložil sdělení Ministerstva zdravotnictví z 3. 2. 2023, podle kterého Ministerstvo zdravotnictví zjistilo od Českého báňského úřadu a D., státní podnik, že se na žalobce jako důlního pracovníka – hlubiče vztahovalo rozhodnutí Hlavního hygienika ČR z 1. 8. 1990 ve znění rozhodnutí z 12. 6. 1991, podle kterého nejvyšší přípustná expoziční doba pro práci v podzemí se vztahovala na bývalý V. o. z. Ostrava, důlní závod (dále jen „DZ“) 30, a nejvyšší přípustná expoziční doba pro práci v podzemí činila 2 100 směn pro práci v podzemí uranových dolů a ostatních dolů se stejným rizikem ionizujícího záření.

3. Žalovaná **napadeným rozhodnutím** zamítla námitky proti rozhodnutí č. j. X o zamítnutí žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu již od 28. 11. 2009, tj. při dosažení 55 let věku.
4. Žalovaná požádala Ministerstvo zdravotnictví o sdělení, na základě jakých podkladů učinila jednoznačný závěr, že se nejvyšší přípustná expozice 2 100 směn pro práce v podzemí uranových dolů a ostatních dolů se stejným rizikem ionizujícího záření stanovená rozhodnutím Hlavního hygienika ČR rozhodně vztahovala na bývalý báňsko stavební závod V. o. z. Ostrava, DZ 30, a konkrétně v plném rozsahu i na žalobce, který rozvázal pracovní poměr v I. AA kategorii 20. 2. 1991 a o předložení těchto dokladů.
5. Ministerstvo zdravotnictví v odpovědi z 8. 2. 2024 uvedlo, že závěr, na který se žalovaná dotazuje, opřel o telefonické sdělení pracovníka podniku D., státní podnik, odštěpný závod O., který tuto skutečnost potvrdil. Ministerstvo zdravotnictví se na základě listin, které mu předložil žalobce (pracovní smlouvy, dohody o rozvázání pracovního poměru a osobního listu důchodového pojištění, které se vztahují na popsané pracoviště), domnívalo, že žalobce byl z pracoviště vyřazen, protože zde odpracoval nejvyšší přípustnou expoziční dobu 2 100 směn v popsaném podzemí, a tudíž měli za to, že se na uvedené pracoviště vztahuje rozhodnutí Hlavního hygienika ČR z 12. 6. 1991 v návaznosti na jeho dřívější rozhodnutí z 1. 8. 1990. Ministerstvo zdravotnictví po obdržení dotazu žalované nově konzultovalo věc se Státním úřadem pro jadernou bezpečnost, jmenovitě s Ing. M. J. z Odboru radiační ochrany v průmyslu. Ten k podkladům od společnosti D., státní podnik, odštěpný závod O., zjistil, že pracoviště V. o. z. Ostrava, DZ 30, nebyla a nejsou v riziku ionizujícího záření. Ministerstvo zdravotnictví uzavřelo, že „dle nových skutečností“ a vyjádření Ing. J. pravděpodobně souviselo vyřazení žalobce s prací v I. AA na pracovišti V. o. z. Ostrava, DZ 30, s tím, že žalobce nastoupil 6. 3. 1990 na toto pracoviště ještě před platností rozhodnutí Hlavního hygienika ČR z 1. 8. 1990, č. j. HEM-300-1.8.90, a až poté, když se na jmenované pracoviště aplikovaly důsledky tohoto rozhodnutí, zaměstnavatel dospěl k závěru, že naplněním (překročením) 2 100 směn v podzemí uranových dolů již žalobce nemůže být zařazen na trvalém pracovním místě v podzemí na žádném pracovišti, a tedy ani na V. o. z. Ostrava, DZ 30. Ministerstvo zdravotnictví proto na základě nově zjištěných skutečností uvedlo, že nemůže potvrdit dřívější sdělení, že nejvyšší přípustná expoziční doba pro práci v podzemí stanovená rozhodnutím Hlavního hygienika ČR se rozhodně vztahovala na bývalý báňsko stavební závod V. o. z. Ostrava, DZ 30, tedy v plném rozsahu i na žalobce.
6. Vzhledem k citovanému sdělení Ministerstva zdravotnictví žalovaná nepovažovala za prokázané, že by žalobce od 6. 3. 1990 do 20. 2. 1991 vykonával zaměstnání v I. AA URAN pracovní kategorii a nadále toto zaměstnání ohodnotil v I. AA pracovní kategorii. V té žalobce získal celkem 8,5 roků pojištění a jednalo se o zaměstnání v R. d. Jeseník, které trvalo od 9. 6. 1981 do 4. 3. 1990.
7. Žalobce nesplnil podmínku zaměstnání v uranových dolech podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům (dále jen „nařízení č. 557/1990 Sb.“).
8. Žalovaná žalobci již přiznala rozhodnutím z 3. 6. 2012 (ve znění rozhodnutí o námitkách z 6. 8. 2013) starobní důchod na základě rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona tím, že mu prominula podmínku trvání jeho zaměstnání do 31. 12. 1992 podle § 174 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995 (dále jen „zákon č. 100/1988 Sb.“).

9. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaná mu měla přiznat starobní důchod od 28. 12. 2009, tj. od dosažení věku 55 let, a uznat, že od 6. 3. 1990 do 20. 2. 1991 (346 dní) žalobce je hodnocen v I. AA URAN pracovní kategorii namísto v I. AA pracovní kategorii mimo uranové doly. Žalobce vykonával zaměstnání v DZ 30, tedy na pracovišti s rizikem ionizujícího záření, na které se vztahovalo rozhodnutí Hlavního hygienika ČR. Žalobce byl přesvědčen, že jeho zaměstnavatel nesplnil řádně svou povinnost zabezpečit vedení a předkládání záznamů o skutečnostech rozhodných pro nárok na starobní důchod ve smyslu § 8 nařízení vlády č. 557/1990 Sb.
10. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** vysvětlila nad rámec napadeného rozhodnutí, že žalobci přiznala starobní důchod od 1. 8. 2012 na základě stanoviska Ministerstva zdravotnictví z 11. 3. 2013, podle kterého zaměstnání v závodech bývalých R. d. J. lze považovat za zaměstnání zařazená do I. AA URAN pracovní kategorie. Později bylo zjištěno, že toto stanovisko bylo mylné. Podle pozdějšího stanoviska Ministerstva zdravotnictví z 27. 11. 2018, č. j. MZDR50171/2018-2/OVZ, není možné s určitostí potvrdit, na kterém pracovišti R. d. J. byla snížena expozice na 2 100 směn z důvodu ionizujícího záření. V R. d. J. tedy byly pouze rudné doly, a nikoliv doly uranové. V průběhu řízení o důchodových věcech jiných pojištěnců bylo postaveno najisto, že na pracovištích R. d. J. nebyla snížena nejvyšší přípustná expozice na 2 100 směn z důvodu ionizujícího záření - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) z 3. 12. 2020, č. j. 9 Ads 238/2020-36, který se týkal posouzení pracoviště Z. H. u R. d. J. Podle tohoto rozsudku ze sdělení Státního ústavu pro jadernou bezpečnost jasně vyplynulo, že důvodem pro snížení nejvyšší přípustné expozice u R. d. J., závod Z. H., nebylo ionizující záření, ale škodlivá prašnost způsobená SiO₂, tedy z důvodu nesouvisejícího s přítomností ionizujícího záření. Nebylo tedy prokázáno, že uvedené pracoviště bylo postaveno na roveň uranovému dolu z důvodu obdobné ionizační zátěže.
11. K přiznání starobního důchodu žalobci od 1. 8. 2012 s ohledem na snížený důchodový věk došlo rozhodnutím žalované z 3. 6. 2013 pouze na základě odstranění tvrdosti zákona. „Měřeno dnešní optikou“ by žalobce na tento důchod nedosáhl ani v rámci odstranění tvrdosti zákona. K odstranění tvrdosti došlo na základě mylného sdělení Ministerstva zdravotnictví z 11. 3. 2013, jehož závěry později ve věci jiného účastníka řízení vyvrátilo dokazování (viz citovaný rozsudek NSS č. j. 9 Ads 238/2020-36 z 3. 12. 2020).
12. Tato skutečnost vyplynula ze sdělení Státního úřadu pro jadernou bezpečnost z 13. 6. 2019, č. j. SÚJB/RCKA/11982/2019, jehož originál je založen ve spise zdejšího soudu sp. zn. 19 Ad 24/2018. Podle tohoto sdělení na podzemních pracovištích R. d. Jeseník, s. p., závod Z. H., nebyla stanovena nejvyšší přípustná expozice v riziku ionizujícího záření.
13. Vzhledem k tomu, že žalobce nezískal nejméně 10 roků zaměstnání v I. AA URAN pracovní kategorii, nepřekročil nejvyšší přípustnou expozici a neskončil výkon vybraného zaměstnání do 31. 12. 1990, nesplnil podmínky podle § 2 odst. 2 nařízení č. 557/1990 Sb. a nesplnil ani podmínky stanovené příslušnými právními předpisy - § 74a odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „ZDP“), pro snížení důchodového věku na 55 let, neboť nebyl zaměstnaný nejméně 15 let v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., popřípadě 10 let, pokud šlo o takové zaměstnání v uranových dolech, a nezískal ani 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie, zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku alespoň 55 let (I. AA URAN pracovní kategorie).

14. **Žalobce v replice** sdělil, že pracoval v R. d. J. v kategorii I. AA s rizikem ionizujícího záření, jak potvrdil báňský úřad. Ke změně kategorie došlo rozhodnutím Hlavního hygienika z 12. 6. 1991, který stanovil od 1. 7. 1991 nejvyšší přípustnou dobu 2 100 směn pro práce v podzemí uranových dolů a ostatních dolů se stejným rizikem ionizujícího záření. Tím vznikla nová kategorie I. AA-URAN-55, která trvala do 31. 12. 1992. Zaměstnavatel žalobce nezapsal změnu kategorie z I. AA na I. AA-URAN-55 na evidenční list důchodového pojištění u žalované do konce roku 1991 podle § 8 nařízení č. 557/1990 Sb. Zaměstnavatel zanikl až 31. 12. 1993 a agendu převzal D., státní podnik, který údaj mohl dodatečně opravit, než žalobce požádal o starobní důchod. Zaměstnavatel odeslal evidenční list důchodového pojištění až 24. 2. 1993 a neprovedl výše citovanou změnu kategorie.
15. Soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
16. Soud provedl při jednání dokazování těmito listinami:
 1. e-mail – dotaz žalobce a odpověď D., státní podnik s. p. Ostrava z 13. 3. 2024,
 2. sdělení Ministerstva zdravotnictví z 3. 2. 2023 (žalobci),
 3. e-mail žalobce z 13. 2. 2023 (žádost o starobní hornický důchod),
 4. rukou psaná tabulka – hornické kategorie v hlubinných dolech do 30. 11. 1990 - dva listy,
 5. odpověď P. h. s. r. o. z 20. 3. 2024 na e-mail žalobce z 13. 3. 2024,
 6. osobní list důchodového pojištění z 24. 4. 2013,
 7. osobní list důchodového zabezpečení z 24. 2. 1993.
17. **Žalobce při jednání soudu** tvrdil, že pracoval v kategorii I. AA URAN (v riziku ionizujícího záření) u V., o. z. Ostrava, DZ 30, od 6. 3. 1990 do 20. 2. 1991 celkem 346 dní. V prvním potvrzení to nebylo zapsáno a do evidenčního listu důchodového pojištění to nezapsaly ani nástupnické D., státní podnik, ani V., ale tuto skutečnost potvrdil „báňský úřad“. Žalobce pracoval v Ostravě, u DZ 30, kde splnil podmínku kategorie I. AA. Žalovaná měla žalobce poučit, aby podal žádost o důchod v roce 2009. Kdyby nebyla „revoluce“, žalobce by šel do důchodu v 50 letech, když by odpracoval 2 700 směn.
18. **Žalovaná při jednání soudu** odkázala na vyjádření k žalobě. R. d. J. potvrdily zaměstnání žalobce 29. 5. 1990. Nebylo prokázáno, že pracoviště R. d. J. bylo postaveno na roveň uranových dolů pro určení pracovní kategorie I. AA URAN, jak vyplynulo i z rozsudku NSS z 3. 12. 2020, č. j. 9 Ads 238/2020-36. V. a. s. vykážala žalobci nesprávnou specifikaci pracoviště, což žalovaná uznala a vycházela z toho, že žalobce byl zaměstnaný u DZ 30.
19. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
20. Sdělení Ministerstva zdravotnictví z 3. 2. 2024, o kterém měl žalobce za to, že zvrátí dříve prokázaný stav a prokáže splnění podmínky na tzv. hornický důchod od 55 let věku, vyvrátilo dokazování sdělením Ministerstva zdravotnictví z 8. 2. 2024. Sdělení Ministerstva zdravotnictví z 8. 2. 2024 přesvědčivě vysvětlilo svůj předchozí omyl a objasnilo, že pracoviště V. o. z. Ostrava, DZ 30, nebylo a není v riziku ionizujícího záření.
21. V předcházejících správních a soudních řízeních správních (sp. zn. 72 Ad 8/2021 a sp. zn. 72 Ad 10/2022) bylo prokázáno, že zaměstnání žalobce u R. d. J. nesplnilo zákonné podmínky pro uznání pracovní kategorie I. AA URAN, protože R. d. J. nebyly uranové doly ani doly na roveň uranových dolů postavené (tj. s rizikem ionizujícího záření). Soud

plně odkazuje na odůvodnění rozsudků ve věci žalobce podle citovaných sp. zn. a rozsudek NSS ve věci jiného žalobce č. j. 9 Ads 238/2020-36.

22. Do zjištěného skutkového stavu nevnesly pochybnosti a tvrzení žalobce neprokázaly ani listiny, které soud provedl jako důkaz při jednání.
23. Osobní listy důchodového pojištění a důchodového zabezpečení, rozhodnutí Hlavního hygienika z 1. 8. 1990, žádost o starobní důchod a přípis žalované z 28. 3. 2006, neprokázaly žalobní tvrzení a byly již součástí správních spisů, stejně jako sdělení Ministerstva zdravotnictví z 3. 2. 2023, citované v napadeném rozhodnutí.
24. Soud zjistil ze sdělení V. a. s. (e-mail) z 20. 3. 2024, že se v jejich evidenci, kterou převzala od D., státní podnik, nenachází evidenční list důchodového pojištění žalobce. Žalobce se dotazoval na dobu zaměstnání u V. a. s. Ostrava DZ 30 od 6. 3. 1990 do 20. 2. 1991. Z tohoto sdělení nevyplývá prokázání zaměstnání žalobce v pracovní kategorii I. AA URAN.
25. Podle žalobcem doloženého osobního listu důchodového pojištění z 24. 4. 2023 pracoval žalobce od 6. 3. 1990 do 20. 2. 1991 v kategorii AA – hlubinné doly. Tato listina nevnesla pochybnosti do zjištěného skutkového stavu.
26. Podle sdělení žalované z 28. 3. 2006 žalobce požádal o vyhotovení informativního osobního listu důchodového pojištění a sdělení preferovaných kategorií I. A nebo I. AA, ve kterých pracoval, a o sdělení, od kdy žalobci vznikne nárok na důchod. V informativním listu důchodového pojištění, který žalovaná připojila v příloze, se kategorie neuvádějí. Podle evidenčních listů R. d. J. žalobce odpracoval v I. AA pracovní kategorii v roce 1981 celkem 197 dnů, v roce 1982 celkem 364 dnů, v roce 1983 celkem 292 dnů, v roce 1984 celkem 366 dnů, v roce 1985 celkem 361 dnů, v letech 1986-1989 plný počet dnů, v roce 1990 celkem 358 dnů a 6 dnů v I. A pracovní kategorii a v roce 1991 celkem 51 dnů v I. AA pracovní kategorii. Protože nebylo prokázáno, že žalobce získal alespoň 10 roků v I. AA pracovní kategorii při práci v rudných dolech, nebylo možné ani sdělit, jestli se na žalobce vztahuje § 76 zákona ZDP o možnosti snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod. Zákonem č. 235/1992 Sb. byly totiž důchodové kategorie zrušeny a k výkonu takové činnosti po 31. 12. 1992 se pro důchodové účely již nepřihlíží. Konkrétní nároky se posuzují až při zahájení důchodového řízení, tedy po uplatnění žádosti o starobní důchod. Soud zjistil, že ani tato listina nevnesla důvodné pochybnosti do zjištěného skutkového stavu a neprokázala žalobní tvrzení.
27. Ze žalobcova nákresu tabulek o pracovních kategoriích, požadovaných dobách pojištění a odpracovaných směnách žalobcem soud nezjistil žádné skutkové okolnosti, které by prokázaly žalobní tvrzení nebo vnesly důvodné pochybnosti do zjištěného skutkového stavu.
28. Soud zjistil ze sdělení žalované z 29. 4. 2024, které adresovala žalobci, že zasílá žalobci k jeho požadavku z 29. 4. 2024 opisy evidenčního materiálu a že žalovaná eviduje jen ty nárokové podklady, které jí byly předány. Žalovaná neeviduje doby pojištění získané v cizině, včetně Slovenské republiky. Doba zaměstnání (pojištění) před 1. 1. 1993, pokud měl občan v té době trvalý pobyt na území Slovenské republiky, je zpravidla evidována slovenskou Sociální pojišťovnou – ústředí, ulice 29. augusta 8, 813 63 Bratislava. Údaje z této evidence žalovaná žádá až v rámci důchodového řízení a pouze tehdy, pokud je žadatel uvede v žádosti o důchod. V rámci důchodového řízení pak žalovaná rozhodně na základě čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou, o sociálním zabezpečení,

č. 228/1993 Sb., zda za doby zaměstnání (pojištění) před 1. 1. 1993 přizná důchod Česká republika nebo Slovenská republika. Doba pojištění osob samostatně výdělečně činných je evidována příslušnou okresní správou sociálního zabezpečení a do centrální evidence žalované jsou údaje o tomto pojištění zasílány v kalendářním roce následujícím po roce, ve kterém bylo za tyto doby zaplacen pojištění. Žalovaná neeviduje některé doklady o náhradních dobách, například doklady o studiu, péči o dítě nebo vojenské službě. O způsobu hodnocení náhradních dob pojištění bude rozhodnuto v rámci důchodového řízení. Chybějící doby pojištění, které nejsou obsaženy mezi předanými opisy, žalovaná došetřuje. Lze je doložit v rámci důchodového řízení, které se zahajuje uplatněním žádosti o dávku důchodového pojištění u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Před zahájením řízení o dávce důchodového pojištění bude žalovaná přijímat a zavádět do evidence standardní dokumenty, které jsou předepsány zákonem pro prokazování dob pojištění (evidenční listy) nebo jsou vydávány státními orgány (úřady práce, orgány ministerstva obrany) a dokumenty potvrzující dobu pojištění (zaměstnání) před 1. 1. 1996, jestliže náhradní dokument (jiný než standardní) nevzbuzuje pochybnosti o charakteru vykonávané činnosti ve vztahu k účasti na pojištění ve smyslu dříve platných předpisů a bude jednoznačný z hlediska doby pojištění (zaměstnání). U dokumentů potvrzujících dobu pojištění po 31. 12. 1995 bude žalovaná striktně trvat na doložení doby pojištění formou, kterou stanoví zákon č. 582/1991 Sb. Bližší informace o způsobu prokazování chybějících dob pojištění, vyměřovacího základu od roku 1986 a podmínkách nároku na důchod podá okresní správa sociálního zabezpečení příslušná podle místa trvalého bydliště, případně call centrum žalované. Z tohoto sdělení soud zjistil, že žalovaná žalobce obecně poučila o doložení dob pojištění, avšak toto sdělení neprokazuje žalobní tvrzení.

29. Soud zjistil z osobního listu důchodového zabezpečení žalobce z 24. 2. 1993, že žalobce byl pracovníkem O. V. O. k. p. D. z. 22 Ostrava a v tomto listu je uvedena pod „pořadovým číslem podle rezortního seznamu položka 01 04 01 IA s datem účinnosti 1. 10. 1988, 01 04 01 I AA, 01 03 01 I AA“. Soud z této listiny nezjistil prokázání žalobních tvrzení a potvrzení pracovní kategorie I. AA URAN, protože přesně a podrobněji byl zjištěn skutkový stav ve správním řízení.
30. Z dokazování ve správním řízení a soudním řízení správním se podává, že žalobce nevykonával zaměstnání v délce deseti let v kategorii I. AA URAN, a proto jeho důchodový věk nečinil 55 let [ve smyslu § 74 a § 76 ZDP, § 21 odst. 1 písm. a) zákona o sociálním zabezpečení ve znění účinném do 31. 12. 1995 a § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 557/1990 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům, jak žalobci žalovaná podrobně a srozumitelně vysvětlila v napadeném rozhodnutí].
31. Zdejšímu soudu je známo z rozsudku zdejšího soudu z 27. 8. 2020, č. j. 72 Ad 36/2018-72, bod 39, že podle sdělení Státního úřadu pro jadernou bezpečnost z 13. 6. 2019 k žádosti zdejšího soudu ve věci sp. zn. 19 Ad 24/2018 jmenovaný úřad k dotazu na stanovení nejvyšší přípustné expozice pro práci v podzemí na pracovištích bývalého podniku R. d. J., závod Z. H., uvedl, že zde nebyla stanovena nejvyšší přípustná expozice v riziku ionizujícího záření. Nejvyšší přípustnou expozici pro práci na pracovištích R. d. J., závod Z. H., stanovil okresní hygienik ČR dne 4. 10. 1990 rozhodnutím č. j. 245.1/90-6389 na 1 800 směn z důvodu rizika škodlivé prašnosti (volný obsah SiO₂).
32. Závěrem soud shrnuje, že žalobce nesplnil podmínku zaměstnání 10 let v kategorii I. AA URAN (v uranových dolech), protože zde nebyl zaměstnaný ke dni 31. 12. 1992 a bylo prokázáno, že podzemní doly R. d. J., s. p., závod Z. H., ani V. o. z. Ostrava DZ 30 nebyly

rudné doly ani doly jim na roveň postavené z důvodu ionizujícího záření. Žalovaná v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami zjistila skutkový stav, vybrala právní předpisy, pod které jej subsumovala a z toho skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

33. Úspěšná žalovaná a neúspěšný žalobce nemají právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 2. dubna 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně